

Sigismund Ludvík Bouška (1867–1942), katolický kněz OSB (řeholního řádu benediktinů břevnovského kláštera), básník, spisovatel, malíř, grafik, literární a výtvarný kritik, významný překladatel z katalánské a provensálské literatury na přelomu 19. a 20. století. Narodil se 25.8.1867 v Příbrami, zemřel 29.8.1942 v náchodské nemocnici. Pohřben byl na řádovém břevnovském hřbitově sv. Markéty.

Po svém vysvěcení na kněze roku 1892 přišel do broumovského kláštera a nastoupil jako kaplan v Machově, pak od roku 1898 v Polici nad Metují. Farářem v Bezděkově byl v letech 1914-1926. Dále působil jako kněz mimo náš kraj. V roce 1936 odešel na opatovo přání na kněžský odpočinek do Rtyně. Bydlel u své sekretářky Marie Hanušové a jejích rodičů v domě čp. 206 na „Horním konci“ obce. Zde měl konečně dost místa pro své umělecké poklady, které dostával i kupoval od svých přátel, umělců. Byly to vzácné tisky, japonské dřevoryty, grafika, plastiky, oleje, akvarely, keramika, lidové výšivky a malby, knihy, dopisy slavných osobností.

Farář Bouška věnoval velkou pozornost nedělním kázáním, která měla často výrazný protirakouský a protiválečný podtext. Spíše než teologickým zamyšlením se v nich věnoval rozborům aktuálních událostí. Kostelní projev obohacoval po umělecké stránce, nacvičoval zpěv a doprovázel na harmonium. Jako nespolehlivý byl broumovským hejtmanstvím sledován a vyslýchán. Více o něm naleznete v regionálním časopise *Rodným krajem* (v číslech 15-16).

Byl jedním z představitelů *Katolické moderny* před první světovou válkou. Patřil do skupiny katolicky orientovaných umělců, v níž převládali básníci-kněží jako Xaver Dvořák, Karel Dostál-Lutinov, Jakub Deml, Jindřich Šimon Baar a další. Publikovali zejména v časopise *Nový život*. Chtěli přiblížit českou křesťanskou literaturu tehdejší literární proudům, zejména symbolismu, a tak ji včlenit do celoevropského literárního kontextu.

Psal ortodoxně náboženskou poezii. Podle F.X. Šaldy byla vyvrcholením jeho básnického díla sbírka *Duše v přírodě* (1904). Přeložil a sám ilustroval *Podobizny svatých* (1904) od Ernesta Hello. Autor knih např. *Sigismund Bouška Františku Bílkovi, Jsem disgustován...* Pro mládež napsal vzpomínkovou prózu na své dětství *Vánoce* (1903, pod názvem *Děti* v roce 1911). Z katalánštiny přeložil a v rukopise zanechal knihu středověkého mystika Raymunda Lulla *Knihy o Příteli a Miláčku*, mystické dílo, jež používá pro lásku křesťana k Bohu metaforu mužské milostné dvojice podle platónského a islámského vzoru. Autor mnoha novinových článků, např. o Josefu Váchalovi uveřejněných na pokračování v revue *Týn* roku 1919.

Vybral a uspořádal Kk